

2. En op een doodgewone morgen
Sta je alleen op een platform.
Je hart dat bonkt van al die zorgen;
Je bent niet veel meer dan een worm.
De wereld heeft je laten stikken:
Die geeft alleen om geld en goud.
Je voelt je rot, je ogen prikken,
Men laat je achter in de kou.

Ga weg van Mij, ik ken je niet, Heb je de honger niet gestild
En niet verwarm wie was verkild, dan ken ik je niet.
Ga weg van Mij, ik ken je niet, Heb je je geld en goed verdeeld
Of heb je't liever zelf verspeeld ? Dan ken ik je niet.

3. Ziek als een hond lig je te wachten
In 't voorgeborchte van de hel.
Een spuitje kan de pijn verzachten,
Maar 't is gedaan, je weet het wel.
Vandaag of morgen, och, wat baat het:
Het knagend lijden is er steeds.
En al die zedenpreek, je haat het,
Je moet eraan want je hebt aids.

Ga weg van Mij, ik ken je niet, heb je de zieke niet bezocht,
Of de verslaafde vrijgekocht, dan ken ik je niet.
Ga weg van Mij, ik ken je niet. Heb je de zwakke opgericht,
Heb je zijn lijden niet verlicht ? Dan ken ik je niet.

4. En jullie, volken uit het zuiden,
Jullie traditie werd veracht.
Jullie vrijheid werd gekneveld
En jullie zelfrespect verkracht.
Je land geplunderd, leeggezogen,
Je mensen uitgebuit, verweesd;
Je toekomstperspectief vervlogen:
De blanke man is hier geweest.